

Contra-argumente la propunerile proiectului de rezoluție

Sf. Ioan Gură de Aur spune următoarele: *„Și nu a spus „dacă vor propovădui ceva potrivit”, sau „vor tăgădui toate”, ci „chiar dacă ceva puțin însemnat vor binevesti ce nu se potrivește cu ce am binevestit noi, să fie anatema!”* [Sf. Ioan Gură de Aur – Tâlcuire la Epistola către Galateni]

Proiectul își propune ca cei care au întrerupt comuniunea cu ierarhii susținători ai sinodului eretic din Creta să ducă **„lupta cea bună pentru apărarea dreptei credinței și să ne păzim de pericolul alunecării într-o gândire și o atitudine schismatice”**.

Aici suntem de acord, trebuie să ducem lupta pentru apărarea Credinței, și de asemenea, să ne ferim de atitudini schismatice. Numai că trebuie să vedem dacă atitudinile considerate de susținătorii acestui proiect ca fiind schismatice sunt descrise corespunzător și nu se fac confuzii, pentru că de multe ori, în vremuri tulburi pentru credință, poziții ortodoxe au fost considerate schismatice de cei care susțineau calea compromisului în materie de credință, în mod nedrept și fără a demonstra acest fapt, **tocmai pentru a discredita cu orice pret Calea de mijloc**, deoarece știm că diavolul vrea să lovească întotdeauna în cei care se luptă să păstreze adevărul de credință neschimbat.

La punctul 1 observăm că scopul luptei împotriva ecumenismului, este printre altele și **generarea unei reacții menite să determine ierarhia să condamne sinodul din Creta**. Este bine că se menționează că lupta cu erezia are în vedere și drept unul din scopuri condamnarea ecumenismului și a sinodului mincinos, pentru ca la nivel ierarhic să se restabilească mărturisirea de credință ortodoxă, prin condamnarea sinodului și a susținătorilor săi la acel moment, dar nu trebuie să ignorăm care este situația actuală la nivel ierarhic și nivelul scăzut de receptivitate a sa cu privire la mișcarea celor ce s-au îngrădit de erezie prin întreruperea pomenirii și a comuniunii cu susținătorii pseudo-sinodului. Trebuie să avem în vedere cum se poziționează ierarhia atât față de sinodul din Creta, cât și față de ecumenism în general. Observăm din păcate, că încă nu am luat cunoștință de ierarhi care să își arate în același timp și sprijinul față de cei îngrădiți de erezie și care să îndeplinească și **condițiile unei mărturisiri a credinței fără compromis**, care ar fi:

să respingă sinodul din Creta ca eretic, nu doar ca panortodox;

să întrerupă pomenirea patriarhului sau/și a mitropolitului eretic;

și în același timp, să întrerupă și comuniunea și împreună slujirea sau orice fel de părtășie cu cei care susțin și implementează deciziile pseudo-sinodului din Creta.

„Suntem în comuniune cu cei pe care îi pomenim și îi pomenim pe cei cu care suntem în comuniune.” [Sfântul Dositei al Ierusalimului]

„Lipsa de comuniune exterioară (cu ereticii) ne ferește de înstrăinarea interioară (de Dumnezeu, de adevăr).” [Sfântul Nectarie, mitropolitul Pentapolisului]

Așteptăm ierahi care să mărturisească împotriva sinodului din Creta. Este unul dintre scopurile luptei cu ecumenismul. Nu am luat încă cunoștință, nu am intrat în legătură foarte apropiată cu ierarhi care să îndeplinească condițiile menționate mai sus. Avem cunoștință că mai există câțiva ierarhi care nu sunt de acord cu ecumenismul, și care acum nu mai sunt în funcție, fiind destituiți din această cauză, cum ar fi IPS Artemie de Kosovo sau poate alți ierahi din Rusia care au fost scoși la pensie sau trăiesc ascunși de lume, și admitem că pot exista, neștiuți încă de noi, oriunde în lumea ortodoxă. Trebuie să cercetăm dacă mai au vreo părtășie cu ierarhii ecumeniști și să vedem de asemenea dacă acești ierarhi au greșeli de ordin canonic, pentru a ne face o imagine mai clară despre cum stau lucrurile, comparându-i pe ierarhii actuali cu Sfinții Părinți care au trecut prin grele prigoane, după ce a întrerupt, atât pomenirea ereziarhilor, cât și comuniunea, împreună slujirea și orice fel de părtășie cu aceștia. Nu afirmăm că nu mai există niciun ierarh ortodox în toată lumea, ci ne dorim să intrăm în legătură cu ierarhii care luptă în mod autentic cu ecumenismul instalat acum într-o proporție covârșitoare la nivel panortodox. Ne rugăm să fie păziți de tot necazul, primejdia și nevoia, drept învățând Cuvântul Adevărului, și să facă tot posibilul să se delimiteze de compromisuri cu erezia, și de va fi cu putință, să condamne ecumenismul, pseudo-sinodul din Creta și alte înțelegeri ce au avut loc cu eterodocșii, deși aceasta pare foarte greu de realizat, dată fiind luarea de poziție foarte slabă din partea ierarhiei în contextul creat la nivel panortodox.

Un alt aspect important la care se face referire este: **„Ne ferim a-i considera eretici pe toți membrii Bisericii Ortodoxe Române care mai au încă comuniune cu ierarhii ecumeniști.”** Se spune că trebuie operată o distincție între propovăduitorii ecumenismului și cei care o acceptă din frică, ignoranță, lipsă de informare, incapacitatea de a înțelege ce s-a semnat la Creta. Este adevărat că trebuie să avem moduri de comportament adecvate cu fiecare dintre aceștia și subliniem că Sfinții Părinți au folosit sensul de părtăș la erezie cu sensul de eretic necondamnat, termenul părtăș arătând că respectiva persoană este parte la erezie, adică vinovată de erezie, precum și procesul prin care are loc trecerea de la

ortodoxie la erezie, prin susținerea și intrarea în comuniune cu aceasta, nemărturisirea credinței, acceptare tacită. Să ne amintim că Sfinții Părinți vorbesc despre tăcere ca despre o forma de a lepăda credința:

„A tăinui cuvântul Adevărului înseamnă a te lepăda de el.” [Sfântul Maxim Mărturisitorul]

“Atunci când Credința e primejduită, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de Credință, nimeni nu are dreptul să zică: „Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de-a face cu acestea. Sau un cârmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia își câștigă existența? ... Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea asta. Dacă voi veți tăcea și veți rămâne nepăsători, atunci pietrele vor striga, iar tu rămâi tăcut și dezinteresat?” [Sfântul Teodor Studitul, Migne, PG Epistola II.81]

Nu acceptăm dezbinarea creată pe seama modului în care sunt denumiți cei aflați în comuniune cu erezia, dat fiind că trebuie să înțelegem că termenul de eretic necondamnat are același înțeles cu cel de părtaș la erezie, și nu acceptăm o teorie a ereziei pe jumătate sau pe sfert, ci mai degrabă considerăm că este de competența unui sinod să stabilească gradele de vinovăție ale fiecăruia dintre aceștia, noi neavând capacitatea de a-i evalua, cu atât mai puțin de a impune unora sau altora cum să-i numească, sau să catalogheze drept schismatici pe unii și pe alții din acest motiv, menționând că se poate considera (și aceasta ca excepție, pentru economie) că acela ce pomenește pe eretic ar putea avea cuget ortodox, atunci când o face din frica prigoanei (iar aici știm că prigoana însemna teama de schingiurie și de moarte).

„Și pentru ce a fost această schingiuire? Pentru a-l sili pe ascetul lui Hristos să-l pomenească pe el ca episcop.” [Epistola 51. Către fiul Naucratie]

„Să ne păzim cu toate puterile noastre să nu primim împărtășire de la eretici, nici să le-o dăm acestora..., ca să nu ne facem părtași relelor lor credințe și pentru a nu fi condamnați împreună cu ei.”

„Auziți popoare, seminții, limbi, bărbați, femei și copii, cei mai mari, cei mai tineri și pruncii, sfântul neam al creștinilor! Dacă cineva va învăța, în afara acestora pe care le-a primit Sfânta Biserică Sobornicească, de la Sfinții Apostoli, de la Părinți și de la Sinoade, să nu-l ascultați, nici să primiți sfatul șarpelui, după cum l-a primit Eva și a cules moarte. Și chiar dacă v-ar învăța un înger sau un împărat în afara acestora pe care le-ați primit, astupați-vă urechile.” [Sfântul Ioan Damaschin, Stupul Ortodox, 1999]

Ierarhii pe care la ora actuală îi cunoaștem îndeaproape din spațiul învecinat și din mediul madiatic se arată a fi compromiși, fie prin comuniune, slujire și susținere prin acte publice a ereziarhilor, fie prin încălcarea unor considerente de ordin canonic. Nu susținem că nu mai există ierarhi ortodocși, dar observăm acum peste tot, în cadrul ierarhiei pe care o cunoaștem, compromisuri pe care Sfinții Părinți nu le-au acceptat.

Cu privire la punctul: **„nu împărtășim ideea că toate Bisericile Ortodoxe sunt ecumeniste”**, declarăm că am luat la cunoștință că după pseudo-sinodul din Creta, celelalte patriarhii neparticipante nu au condamnat sinodul din Creta ca eretic, ci doar ca nefiind panortodox, neîntrerupând comuniunea cu episcopii și sinoadele locale care susțin unanim pseudo-sinodul din Creta, și ce e cel mai grav, au întreprins acțiuni ecumeniste, slujind sau având părtășie cu ereticul papa Francisc și alți lideri papistași, cu monofiziții și cu susținătorii sinodului din Creta. Asta se numește viclenie în chestiunile de credință, și nu putem să nu atragem atenția cu privire la acest pericol. Astfel că, ne menținem o poziție rezervată față de aceste patriarhii, ferindu-ne să afirmăm că s-au păzit de ecumenism ci, din contră, l-au confirmat, mulți ierarhi implementând aceleași măsuri ca la Creta, deși nu au participat. Tot Sfinții Părinți ne arată că lucrarea fărădelegii se va face prin compromis în materie de credință, și nu fățiș, prin dogme, așa că avem tot dreptul să nu fim obligați să ne declarăm poziția față de ortodoxia sau ecumenismul respectivilor episcopi membri ai acestei patriarhii, ci doar să întrerupem pomenirea și comuniunea cu ierarhii sinodului local de care aparținem. Restul sunt pure speculații și calomnii gratuite.

Dacă observăm acest fapt, nu înseamnă că ne -am făcut Biserică proprie sau am trecut la nivel de stilism și sectarism schismatic - noi ne-am îngrădit de ierarhul locului, iar părerea față de ce se întâmplă acum în alte patriarhii decât cea de care aparținem, nu este un criteriu pentru a acuza pe cineva de schismă. Cum spuneam, așteptăm ierarhi, din oricare dintre patriarhii, care să se alăture unei lupte autentice cu ecumenismul, și nu excludem că astfel de ierarhi există, dar nu am reușit să luăm legătura cu ei, cel mai posibil din cauza fricii de prigoană.

La punctul 6 se pune menționează că trebuie folosit **„limbaj teologic echilibrat, rezervat, în duh de pace”**, **„iar nu o atitudine intolerantă și lipsită de dragoste”**, pentru „a-i încuraja mai ales pe cei ce cugetă ortodox și se pregătesc să întrerupă comuniunea cu erezia și promotorii acesteia”. Suntem de acord că trebuie să acționăm cu multă smerenie în fața celor care doresc să se informeze cu sinceritate despre necesitatea întreruperii comuniunii cu ereticii ecumeniști, însă nu și în fața celor ce cu viclenie, și cu bună știință impun și altora învățături vătămătoare.

*„Bine este să trăim în pace cu toți, dar numai cu aceia care cugetă aceleași despre buna credință ortodoxă. **Și este mai bine să ne războim, atunci când pacea lucrează conglăsuirea către rău.**” [Sfântul Maxim Mărturisitorul]*

„Precum marinarii ascund momeala sub chipul mâncării și prind peștii pe neașteptate, asemenea și războinicii eresurilor, ascunzându-și gândurile rele după cuvinte frumoase, precum cu o undiță îi ademenesc pe cei simpli la pierzanie” [Sf. Isidor Pelusiotul – Scrisori, Cartea I, Scrisoarea 102: Către citețul Timotei]

„Nu-i ascultați nici pe pustnici, nici pe preoți, și nici pe cei ce ne propovăduiesc învățături nelegiuite, și povățuiesc în chipul cel rău, și nici pe aceștia și nici chiar pe episcopi să nu-i ascultați, dacă mărturisesc lucruri neadevărate, care nu sunt spre folos. Să fim lucrători, și să cuvântăm, și să stăm împotriva celor ce îndeamnă la rătăcire în chip viclean. [Sf. Meletie Mărturisitorul – Carte în stihuri]

Un alt punct din proiectul de rezoluție cuprinde afirmația că **întreruperea pomenirii ierarhilor ecumeniști nu suspendă în vreun fel legislația canonică a Bisericii Ortodoxe**. Nu putem să nu observăm că acesta reprezintă un punct periculos, deoarece, recent, s-a arătat că această legislație la care se face referire este cea a consistoriilor eparhiale, în fața cărora preoții ce întrerup pomenirea nu au de ce să se supună și să se prezinte, pentru că ortodocșii trebuie să se lupte să convoace un sinod care să condamne pe eretici, nu să îi judece ereticii pe ortodocși.

Sfântul Maxim Mărturisitorul nu s-a dus de bunăvoie spre a fi judecat de eretici, ci din porunca Împăratului, a fost luat cu forța de către oști și adus la judecată. La fel erau aduși și mucenicii în fața împăraților idolatri, spre a fi chinuiți dacă nu jertfeau idolilor, și nu se duceau din propria inițiativă. Atunci când prezența nu este impusă prin ridicare cu forța, prezentarea la astfel de judecăți ale călcătorilor de lege nu are nicio justificare în acord cu Sfânta Tradiție.

Se spune în proiectul de rezoluție că **se admit doar sinaxele organizate în mod legitim, cu un larg consens al preoților îngrădiți de erezie**. Sinaxele trebuie realizate nu pe criteriul majorității, ci pe criteriul mărturisirii adevărului de credință, fără compromisuri. Trebuie să acționăm după modelul consensului Sfinților Părinți arătat la Sinoadele Ecumenice și locale, în care pe primul loc se află mărturisirea adevărului de credință, nu manipularea opiniei publice și inducerea în eroare a pliomiei. Consensul trebuie obținut prin aderarea la poziția corectă și patristică în lupta cu ecumenismul. Este foarte periculos să aplicăm criteriul majorității, nu înseamnă că trebuie considerată din start opinia majorității cea corectă, acest lucru constituie un abuz, ci Ortodoxia mărturisită de Sfinții

Părinți ai Bisericii este singurul criteriu, căci unde vor fi doi sau trei în numele Domnului, va fi și El în mijlocul lor.

„Sinodul nu este aceasta: sa se întrunească simplu ierarhi și preoți, chiar dacă ar fi mulți; ci să se întrunească în numele Domnului, spre pace și spre păzirea canoanelor... și nici unuia dintre ierarhi nu i s-a dat stăpânirea de a încâlca canoanele, fără numai să le aplice și să se alătore celor predanitate, și să urmeze pe Sfinții Părinți cei dinaintea noastră...”
[Sfântul Teodor Studitul, Migne, PG Epistola II.81]

Un alt punct cu care nu suntem de acord este impunerea unui dialog cu autoritățile ecleziale, noi știm că acum odată îngrădiți de erezie, trebuie să ne axăm pe mărturisirea Dreptei Credințe și că este mai indicat să ne ferim de a face înțelegeri cu cei care nu o mărturisesc.

„Apostolii și ucenicii lor se păzeau de eretici, încât nici nu voiau să vorbească cu dânșii, căci se sârguiau să înșele adevărul cu cuvintele lor cele meșteșugite și mincinoase” [Sf. Policarp al Smirnei]

”Fugi, dar, de necucernicie și nici măcar să nu-l saluți pe unul ca acesta ca să nu fi părtaș la faptele cele neroditoare ale întunericii (Efeseni V, 11); și nici să nu te amesteci (cu ereticii), nici să nu voiești să intri în discuție cu ei.” [Sfântul Chiril, Patriarhul Ierusalimului]

Ni se spune că **nu trebuie să ne angajăm în discuții și speculații teologice inutile**, ca un fel de dictat papal, căci scopul ascuns este că nimeni nu are voie să reacționeze atunci când este pus în fața unui compromis în materie de credință, menținerea unei false păci și a unui somn al rațiunii, când se vede foarte clar, pentru cine are ochi să vadă, că Sfinții Părinți atunci când întrerupeau pomenirea pe motiv de erezie, întrerupeau și comuniunea cu ereticii, iar ceea ce ni se propune nouă acum în lupta cu ecumenismul nu seamănă cu modul în care Sfinții Părinți mărturiseau Dreapta Credință, ci reprezintă o cale a compromisului a toleranței față de erezie!

Din sintagmele folosite în acest proiect în moduri repetate, observăm că din start, în proiectul de față accentul este pus nu atât pe mărturisirea dreptei credințe, cât pe **un dialog al toleranței și o îngăduință nesfârșită arătată ecumeniștilor și structurilor lor organizatorice, de la ierarhi care fac compromisuri cu ereticii deja condamnați și ecumeniștii, la supunere în fața unor tribunale ecleziale conduse de ereticii ce propovăduiesc cu capul descoperit erezia**, în contrast cu osândirea ca schismatici a unei presupuse categorii de oponenti ai ecumenismului, fără ca aceasta din urmă să nu aibă nici

cel mai mic drept la replică. Din punctul de vedere al acestui proiect, singurul lucru pe care îl poate face este să accepte osânda sau să se conformeze și să spună da!

Aparent, unii poate vor sesiza o neînțelegere între începutul acestei expuneri și fraza din final, ce face referire la faptul că nu este obligatoriu ca majoritatea să aibă dreptate. În realitate, nu este vorba de niciun fel de contradicție, ci arătăm modul în care ar trebui să aibă loc mai întâi o consultarea între toți membri sinaxei, și invitarea tuturor. Dacă se refuză participarea sau dacă majoritatea impune ceva neconform cu o mărturisire curată împotriva ecumenismului, este de datoria fiecăruia de a încerca să aducă argumente pentru menținerea mărturisirii ferme și pentru a face demersuri menite să aducă unitatea nu într-un consens de toleranță cu compromisul, ci într-unul al poziționării sincere și fără de vicleșug prin ingrădirea de erezia ecumenistă și ferirea de orice părtășie cu aceasta. Fiecare va răspunde din acel moment de alegerea făcută.

Să luăm aminte la lucrarea ce se săvârșește acum în lume, la taina fărădelegii, și cu frică și cutremur să înțelegem că mai întâi va veni lepădarea de credință, și se va încerca să fie amăgiți și cei aleși de este cu puțință, prin amăgirile și amăgitorii de tot felul.

18.Copii, este ceasul de pe urmă, și precum ați auzit că vine antihrist, iar acum mulți antihriști s-au arătat; de aici cunoaștem noi că este ceasul de pe urmă.

19.Dintre noi au ieșit, dar nu erau de-ai noștri, căci de-ar fi fost de-ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci ca să se arate că nu sunt toți de-ai noștri, de aceea au ieșit.

20.Iar voi, ungere aveți de la Cel Sfânt și știți toate.

21.V-am scris vouă, nu pentru că nu știți adevărul, ci pentru că îl știți și știți că nici o minciună nu vine din adevăr.

I Ioan 2